

Corona, perspektiv

Du som läser denna blogg har säkert upptäckt att jag gillar att spalta isär olika frågor för att kunna ha viss kontroll över svaren. Coronahypen kan, som jag förstår det, delas upp i ett antal olika grundperspektiv varav det första och största kan kallas för **mänskligheten**. Den fråga som säkert många rört vid men som inte besvaras i medierna – inbegripet sociala medier – är om coronaviruset hotar mänskligheten. Svaret kan te sig cyniskt, i synnerhet för den som förlorat en anhörig eller på annat sätt drabbats svårt, men om man diskuterar mänskligheten så Corona inget som helst hot. Vad som nog är än mer provocerande är att det inte med detta fågelperspektiv gör så mycket att ett virus får de äldsta och sjukaste att stryka med. Det är dessutom demografiskt endast ett pyttelitet myggbett. Jorden går mot åtta miljarder invånare och låt oss säga att så många som en miljon dör innan virusepidemin är över. Jag är rätt övertygad om att folkökningen är snabbare. Vi kommer att vara ännu flera – inte färre – när epidemin är överstånden.

Går vi vidare urskiljer jag följande olika perspektiv:

1. **Det medicinska**, det vill säga vad är det för sjukdom det handlar om och hur skyddar man sig? Hur allvarlig är den? Vilka är det viktigast att skydda? Hur ser själva sjukdomsförloppet ut? Hur smittsam är covid-19 och hur går smittan till? Vilka läkemedel finns det? Hur lång tid innan vi kan räkna med att det finns ett vaccin?

Här går det att fylla på med hur många frågor som helst.

Detta är mediernas, politikernas och medborgarnas grundperspektiv. Här är hundratals eller tusentals döda/insjuknade mycket skrämmande siffror, trots att de, när de omsätts i procent blir väldigt låga. Den medicinska tidskriften Lancet anger dödligheten till 0,66 procent.

Här skapar medierna den coronaångest som drar över hela världen. Som brukligt bland journalister blir det hjärtnipande anekdotiskt och med en närmast sublim oförståelse för höga tal. På dem verkar det som hela Sverige är infekterat men så är det ju inte alls. Visst, det är både hemskt och sorgligt att människor dör, men så är det ju tyvärr att vara människa, vi är dödliga. Det är först i vår tid som vi tillåter oss att glömma bort det. I det förindustriella Sverige, liksom i andra länder, så visste man ju inte om barnen skulle få växa upp. Vart tredje, fjärde barn dog på vägen, för att inte tala om alla de kvinnor som dog i barnsäng. Mycket sorgligare än att gamla och sjuka människor dör, men man fick ju ändå försöka leva normalt under sin tid i Jämmerdalen, med de villkor som erbjöds. Och sen fanns ju gudstron, förvissningen om att de barn som aldrig fick växa upp ändå kom till himlen.

2. **Det ekonomiska**, det vill säga vilka blir konsekvenserna av i första hand alla restriktioner som införs för att sakta ner och om möjligt förhindra smittspridningen. Detta är mediernas alternativperspektiv och här ställs frågor som hur stor arbetslösheten blir, hur staten kan mildra konsekvenserna för olika företag, vilka företag som först måste permittera, avskeda, lägga ner och gå i konkurs.

Det finns ett antal debattörer och opinionsbildare som anser att detta perspektiv bör prioriteras, det vill säga att pandemins ekonomiska skadeverkningar är större än de medicinska. Långt efter att denna pandemi dragit förbi, så kommer vi att dras med de ekonomiska konsekvenserna.

3. **Det politiska**, det vill säga vilka blir konsekvenserna av att demokratin sätts ur spel på det sätt som skett. Det gäller i synnerhet mötesfriheten och rätten att vistas på offentliga platser och bevista kollektiva evenemang, men också hur staten övervakar att påbuden följs liksom vilka bestraffningar som införs för dem som inte följer påbuden.

Många europeiska stater – tack och lov ännu inte Sverige – har upprättat en genuint totalitär kontrollnivå, som djupt stör invånarnas dagliga liv. I Frankrike kan du inte vistas i offentligheten utan en skriftlig förklaring till varför de inte befinner sig inomhus.

Men helt fritt från påbud är inte heller Sverige. Högst femtio personer får samlas i Sverige i offentligheten. Den nya lagen, som redan trätt ikraft, är ingen allmän rekommendation utan ett förbud, där den som bryter mot förbudet riskerar böter eller fängelse upp till sex månader.

Detta är en fråga som inte är helt osynlig i den offentliga debatten, men angelägenheten, liksom riskerna, får enligt min uppfattning alldeles för lite uppmärksamhet.

Till det politiska perspektivet hör också i vilken utsträckning politikerna förberett landet inför en pandemi och andra samhällskriser. Fältsjukhus? Respiratorer, munskydd. Livsmedelsförsörjning och beredskapslager.

4. **Det sociala**, människan är som bekant ett flockdjur och är vi förbjudna att träffa varandra och om vi ändå, när vi tillåts att vistas samtidigt på offentliga platser, tvingas att hålla avstånd till varandra, så riskerar det att ganska snart leda till sociala oroligheter. Om risken för uppror och folkliga protester ser jag ingenting skrivet i MSM. Här diskuteras om invånarna i hårt segregerade förorter får den information som de har rätt till, men det sägs inte mycket om risken för social oro.

Vissa områden i Frankrike är undantagna från utgångsförbudet för att undvika upplopp. Myndigheterna avhåller sig från att, inför risken för upplopp, kontrollera att stanna-inne-kravet följs i invandrarförorterna. I Frankrikes *banlieus* struntar man i vad som bestäms politiskt centralt. Poliser som ska se till att folk inte samlas i grupper och håller avstånd till varandra får hoppa in i sina polisbilar och köra därifrån, om de inte vill ha stryk. Detta är ju inte helt obekant heller i svenska förorter.

I Palermo på Sicilien försökte desperata invånare plundra en livsmedelsbutik och personalen i livsmedelsbutikerna vittnar om hur rädslan växer. När samhället står stilla får alla de som kombinerar svartarbete med bidrag svårt att försörja sig. Den stora dagstidningen *La Repubblica* skriver "Vi fruktar en social revolt".

5. **Det psykiska**, enkelt uttryckt så tar glädjen med att leva stryk, när man inte får umgås med varandra. För de äldre som socialt totaliseras, vilka konsekvenser för det med sig för deras mentala hälsa? För alla dem som genom en mer eller mindre genomförd karantänvistelse på obestämd tid kommer att slita hårt på varandra.

En fungerande samvaro bygger i mycket högre utsträckning än folk i gemen är medvetna om, på att man ransonerar umgänget, det vill säga att man träffar varandra någorlunda sparsamt. Inte minst gäller det för hushållets och familjens medlemmar. Det här är ett tema som praktiskt taget inte alls syns i MSM, med den brasklappen att det kanske diskuteras i veckopress och tidningar som jag inte läser.

6. **Det geopolitiska**, vilket innefattar allt från överstatliga organisationers betydelse till hur utsatta och segregerade förorter hanteras. EU och FN finns inte längre med som styrande organisationer utan framstår som hopplöst byråkratiserade kolosser, på efterkälken. Det är kort sagt nationen som gäller och för Sveriges del har också det mångkulturella pyst ihop. Det är svenskar och åter svenskar samt en och annan med ett utseende som signalerar att de har sitt ursprung någon annanstans i världen, men i övrigt framstår både i språk och inställning som utbytbara mot etniska svenskar. Inga kvinnor som samlas i sociala pysselaktiviteter, väldigt lite folk som talar bruten

svenska bland aktörerna. Det är etniska svenskar som ska se till att Sverige klarar sig någorlunda genom krisen.

7. **Det religiösa**, vilket ytterst handlar om vår rädsla för döden. Vi tror inte längre att vi kommer till himmelriket, vi är inte längre fatalister (Människan spår men Gud rår), vi har inget religiöst ”skydd” mot katastrofer. Bara ”jag” överlever så må det ha vilka konsekvenser som helst, inklusive en samhällskollaps. För att spetsa till det: religion kan fungera som ett individens immunförsvar.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2020/04/04/corona-perspektiv/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.